

ADVENT 1. VASÁRNAPJA

A év

1-4 oldal

Olv.: Iz 2,1-5 – Róm 13,11-14 – Mt 24,37-44

Virrasszatok!

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTBESZÉDE**KEDVES TESTVÉREK!**

Az Istennek nagyon fontos az ember. Az Isten azt akarja, hogy a mi emberi életünk sikerüljön. Az Isten legutolsó próbálkozása az Ő Fiának az eljövetele. Az Ő Fiát küldte el az Isten, hogy minket embereket megtanítson arra, hogy hogyan kell élni, hogyan lehet az ember boldog. *Az Úrral való találkozás ezért oly nagyon fontos!* Az adventi időszak pontosan arra akar bennünket figyelmeztetni, hogy ez a találkozás sikerüljön. Sajátos e világi és rituális figyelmeztetések is történnek az adventi idők során. Sokszor hívják fel a figyelmünket arra, hogy a sötétben nehéz tájékozódni, nehéz eligazodni.

Fényeket kell gyűjtani! Isten is azt akarja, hogy járjunk az Ő világosságában. Akár így is mondhatnám: kövessük azt a Krisztust, járjunk annak a Krisztusnak az útján, Aki azt mondja magáról, hogy

Ő a világ világossága!

Ebben az ideai adventben azt szeretném tudatosítani a Testvérekben, hogy tudjunk szembeszállni a sötétséggel. Szerezzünk ehhez Istentől támogatást és erőt és

tudjunk fényeket gyűjtani ebben a világban!

Éljünk úgy ebben a világban, hogy az emberek számára vonzó legyen a mi életünk. Ezt azért szeretném különösképpen is hangsúlyozni, mert egy idegen világban élünk. Bizonyos értelemben mindig is, hiszen mi egy más értékrendet jelenítünk meg ebben az e világi világban. De most különösképpen is érzi az ember, az emberek gondolkodásában, az emberek magatartásában, életvitelében, hogy mennyire elidegenedtek az emberek az Istentől. Ennek következtében, milyen messzire kerültek egymástól. Bizony, akár belátjuk, akár nem, ez a módi ez istenellenes, emberellenes. Még talán azt is mondhatnám, hogy szemben áll azzal a világgal, amelyet mi annyira szeretünk. Bár, ki tudja megmondani, hogy a hitetlenek szeretik jobban ezt a világot, vagy mi. Valószínű, hogy nekünk kellene jobban szeretni ezt a világot. Persze abban az értelemben, hogy csak ideig-óráig élünk ebben a világban. Viszont úgy kell élni ebben a világban nekünk hívő embereknek, hogy *meg tudjuk mutatni az értékeket*. Ugyanis értékek nélkül összezavarodik az ember. Értékek nélkül elbizonytalanodunk és nem találjuk a kapcsolatokat. Nem találjuk az egymáshoz vezető utakat. Nem tudunk mit kezdeni egymással. Nem látjuk az értelmét a közösségnek, a legkisebb közösségtől a nagy közösségig, akár gondolhatunk egy nemzet közösségére, vagy akár az egész emberiség közösségére. Tehát elsősorban egy fogalmat kell jól tisztázni magunkban,

mit jelent az, hogy keressük az Úr útját? Mit jelent az, hogy az ember Útra talál?

Az ószövetségi próféta is hívja az embereket a Hegyre, a szent Hegyre, Jeruzsálem szent

Hegyre, hogy megtanulják ott az emberek az Úr útjait,

mert ezt csak az Istentől lehet megtanulni.

Azt az utat, amelyen az emberiség járhat és úgy járhat, hogy nem egymásnak ellensége, nem fegyver van a kezében, hanem - ahogy hallottuk az olvasmányban, - hasznos szerszámok, eszközök, amelyek azért fontosak, hogy minden produktumot is, amit létre tudunk hozni, azt közösen élvezzük.

Persze, lehet arra gondolni, hogy *Izaiás álmából mi lett?* Mi van most a jeruzsálemi szent Hegyen? Gondolhatunk a rómaik ott tartózkodására. Gondolhatunk a muszlimok ottani gondolkodására, akik fölépítették a maguk szent helyét és lezárnak minden utat a zarándokok előtt is, meg a nem muszlimok előtt is. Gondolhatunk a modern zsidókra is, akik csak arra várnak, hogy mikor lehetne ezt a muszlim szentélyt lerombolni és fölépíteni a harmadik új templomot.

Mi keresztények, gondolhatunk Jézus keresztiére, hiszen ott állították föl azt a keresztet is. A kérdés az, hogy vajjon

mi keresztények, - akiknek a Krisztusát ott, annak a hegynek a tetején végezték ki, Krisztust, Aki azért jött, hogy megmutassa nekünk az utat, - "Én vagyok az Út!" - vajjon Krisztus nyomában egymásra találunk-e?

Mi keresztények, egymás javát akarjuk-e?

Mi keresztények, fölismerjük-e azokat, akik erről az útról lesodródtak? Vissza tudjuk-e hozni őket?

Hol van Izaiás látomása?

A megtérés is, ez a gyönyörű magyar szó – Jézus ezzel kezdi működését: "Térjete meg!" - útra térés, visszatalálás az útra. Jézus bennünket az Ő útjára hív. A mi egész kereszténységünk erről szól, hogy együtt járjunk az úton Krisztussal. Aki Vele jár, az jól jár. A gyönyörű magyar alliteráció, " az Úrral jár és jól jár. " Nagyon rosszul járunk, ha nem az Úrral járunk. Mikor veszi észre az emberiség? Mikor veszi észre a keresztény világ?

Testvérek! Ezen az első vasárnapon, advent első vasárnapján arra szólít föl bennünket az egyház és erről szól Krisztus:

Legyetek éberek! Virrasszatok, mert nem tudjátok melyik pillanatban jön el az Úr!

Korán éjszaka fölébredtem és ez a gondolat foglalkoztatott, hogy vajjon, ha eljön az Úr értünk, akkor érdemesnek talál-e bennünket? Érdemesnek talál-e bennünket, hogy elvigyen Magával? Életünk végén elvisz, de ha úgy jön el mint tolvaj, - itt tolvajról volt szó, - vajjon mit talál, mikor ránk talál? Milyen emberek leszünk? Érdemes-e Neki elvinni bennünket? Lelki kincsekkel gazdagon visz el bennünket? Ezeket csak mellékesen!

Mindenesetre az éberség azt jelenti, hogy az ember fölfedezi az értékeket!

Mi az, ami értékes az életben, - amit persze az esetek többségében nem a szemünkkel látunk, hanem a szívünkkel.

Nagyon fontos, hogy érzékeljük-e, hogy mindig közel van az Isten, itt van!

Érzékeljük-e, hogy mennyi a kísértés a rosszra, itt van!

Érzékeljük-e, hogy itt vannak az emberek, itt vagyunk együtt és mindenkinek vannak örömei, meg bánatai.

Egyek vagyunk-e az örömeinkben, meg a bánatokban?

Őrjítő, hogy mi keresztények sem tudunk együtt örülni. Mi keresztények sem tudjuk igazából egymás terheit megosztani és közben a fejünk fölött játszanak azok, akiknek fogalmuk sincs az élet értékeiről. Játszanak velünk is.

Testvérek! Rendkívül fontos az, amit Jézus itt felhoz példaképpen Noé történetében. Egyszer gondoljuk ezt is végig. Noéra hivatkozik Jézus, aki tudjuk, bárkát épít egy hegyen. Nevet rajta a világ, ahogy nevet rajtunk is a világ. Mit keresünk mi itt, ebben a világban, ilyen gondolkodású emberek, mint amilyen Noé volt. Csakhogy, amikor jött az áradat, - az áradat az mindig a rosszat szimbolizálja a Bibliában, - akkor mindenkit elsöpört, csak Noét nem. Csak ez a fajta gondolkodás az, amit Krisztus akar bennünk kialakítani, ami fönntart bennünket, a rossznak akármilyen áradásáról is legyen szó. Most nagyon kell erre figyelni, mert nagy az áradat. Meg is magyarázza Noé története. Ezt jó lenne mindannyiunknak megjegyezni és azt hiszem egész életünkre elegendő intő példa lenne!

Noé egyrészt tudja azt, hogy Isten szeretete szólította az életbe!

Noé másrészt tudja azt, hogy ez a Szeretet hordozza élete során!

Rendkívül fontos!

Éjszaka elolvastam Noé történetét a Bibliából, hogy érezzem az üzenetet, fogjam az üzenetet. Ilyen gyönyörű gondolatok vannak benne, hogy az Isten szeretete szólít a nem létből a létbe bennünket, ez azt jelenti, hogy adja a Lelkét és amikor az Isten elveszi a Lelkét tőlünk, akkor meghalunk. Noé tudja, hogy az Isten Lelke szólította a világba, az Isten Lelke élteti és amikor ezt a Lelket elveszi az Isten akkor lejárt az élete. A másik, amit Noé tud, hogy ha már ez így van, akkor az ő életének az ad értelmet ezen túl, hogy értékeli ezt a szeretetet, hogy ezzel az Istennel jár az úton. Megint visszajön az út. Megint visszajön a járás, mert az élet nem egy passzív várakozás. Az élet nem egy tétlenség meg tehetetlenség. Az élet állandó mozgás. Noé az Istennel jár.

*Csak azért tud valaki az Istennel járni és csak akkor tud valaki az Istennel járni,
ha Rá figyel.*

Nem lehet valakivel úgy járni, hogy nem figyelek rá. Úton járás pontosan ezt jelenti és ezért nem valósul meg az egység általában az emberek között, mert együtt járni, közösségben járni csak akkor lehet, ha egymásra figyelünk.

*Az embernek az Istenre figyelésből, a Jézusra figyelésből kell megtanulni,
mit jelent egymásra figyelni!*

Istennel jár. Ez a legfontosabb neki, hogy el ne vesse a társát, el ne vesse az Isten akaratát. Mindig jól értse, hogy mit vár tőle az Isten.

Testvérek! Mindez azért nagyon fontos, Jézus azért jött, hogy életünk legyen. Ezek a

szempontok, amiket mondtam, ezek fölépíthetik a helyes gondolkodásunkat, - legalább is én így gondolom. Lehet, hogy mások nem, vagy talán még Önök sem, hiába mondom évek óta, újra meg újra ezeket az igazságokat. Azért fontos ez, mert valóban idegen világban élünk. Annak idején, amikor Jézus megjelent, akkor - emlékezzünk csak vissza Keresztelő János üzenetére - “ Köztetek van, Akit nem ismertek! “ Nem ismerték fel, pedig ott volt, velük volt. Nem volt rá szemük, nem volt rá fogékonyságuk, mert *minden más betöltötte őket*. Nem fogadták el, félre ismerték és meg is ölték. Akkor, amikor az apostolok ennek a Krisztusnak az üzenetével indulnak, akkor egy olyan világban kell nekik erről a Krisztusról tanúságot tenniük, amelytől Krisztus távol van. Ugyan elküldte a Lelkét, de abban a világban, amelyben nekik tevékenykedni kellett, nem ismerték az Istent. Arról kellett őket meggyőzni, hogy ismerjétek már föl. Pál apostol Athénban az ismeretlen Istent hirdeti nekik. Próbáljátok felfogni, miről van szó.

A mi világunk pontosan ilyen: az *emberek nem hisznek*.

A hit nyelvét próbáljuk mondani, de nem hisznek. Bár valamiben mindenki hisz. Erről is érdemes lenne egy egész külön gondolat sort indítani.

A remény nyelvét mondjuk, de az emberek nem hisznek az örök életben.

A szeretet nyelvét mondjuk, ó, ez aztán a legnehezebb, mert a szeretetet mondjuk, de igazából az emberek a szeretettől irtóznak.

Igazságot emlegetnek, mindenki igazságot akar szolgáltatni. Ugyan kérem. Nincs a földön igazság, nem is lesz, soha! Szeretet viszont lehet, csak az meg nehéz, mert az azt jelenti, hogy az ember nem magának él, hanem a másiknak és a másikért. Inkább erről ne is beszéljünk. Emlegezzük az igazságot, ami abszurd.

Egy ilyen világban élünk. Ennek a világnak igen nagy a kísértése. Asszimilálódhat az ember ehhez a világhoz. Ebben a világban élhetünk úgy, hogy hasonulunk hozzá, nem akarunk kilógni belőle. Van valamicske hitünk, de hát meg akarunk felelni ennek a világnak, mert nagyon nehéz egy más szellemben gondolkodni és élni, egy más úton járni. Van valamicske hitünk, de csak pislákol, nem világít. Nagy a kísértés, hogy elnyel bennünket a világ, miközben mondjuk, hogy keresztények vagyunk.

Csak hogy a fény már elveszett, föl kell izzítani!

A másik nagy kísértés egy ilyen idegen világban az, hogy elkezdjük kritizálni ezt a világot. Tessenek elgondolni, állandóan kritizáljuk ezt a világot, állandóan. Ezért nem jó, azért nem jó, amazért nem jó, senki se jó. Ez egy szörnyű világ. Csak hogy, kinek van igaza? Az által van igazam, hogy kritizálom? Ettől nem lesz más a világ. Nagy kísértés, hogy ezt mondja az ember és még közben azt hiszi, hogy hite is van. Csak hogy ez a hite már régen kihűlt és nem melegít.

Testvérek! Nagyon fontos a küldetésünk a saját életünk miatt, a többi ember élete miatt, az egész világ sorsa miatt. Advent arra akar bennünket fölkészíteni, hogy találkozzunk az Úrral. Egy ilyen világban, amely a mi világunk, tudjuk megmutatni, mit jelent a krisztusi Úton járni és akkor nem hiába születünk. Akkor, amikor majd az Isten elveszi a lelkünket, akkor legalább valami itt marad utánunk a jövő nemzedéknek azokból az értékekből, amelyeket az Isten Lelkére hivatkozva hoztunk létre, mert a többi nem számít.

+ A M E N +